

Sygn. akt IV U 176/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2013 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Natalia Lipińska

Protokolant: stażysta Sylwia Dymańska

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2013 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania M. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 20 grudnia 2012 roku nr (...)

w sprawie M. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu się M. P. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 26 października 2012 roku do dnia 19 października 2014 roku.

Sygn. akt IV U 176/13

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 25 października 2013 r.

Decyzją z dnia 20 grudnia 2012 r., nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., na podstawie przepisów ustawy z dnia

17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych

(Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), odmówił M. P. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ Komisja Lekarska ZUS

w orzeczeniu z dnia 17 grudnia 2012 r. stwierdziła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy.

Odwołanie od tej decyzji wniósł M. P., domagając się jej zmiany i przyznania mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu odwołujący podniósł, że w marcu 2010 r. podjął leczenie psychiatryczne ambulatoryjne, które trwało

8 miesięcy. W 2011 r. nastąpił nawrót choroby, co zakończyło się próbą samobójczą.

W wyniku powtórnego pobytu w szpitalu stwierdzono u niego schizofrenię paranoidalną. Jak wskazał odwołujący, stan jego zdrowia ciągle się pogarsza i uniemożliwia normalne funkcjonowanie, w tym podjęcie pracy zarobkowej.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, wskazał, że odwołanie nie wnosi żadnych nowych okoliczności, które miałyby wpływ na zmianę orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS.

Bezsporne w niniejszej sprawie było, że odwołujący M. P., urodzony (...), ma wykształcenie średnie techniczne o specjalności mechanik pojazdów samochodowych. Pracował jako technik informatyk, monter instalacji termicznych i operator sprzętu na żwirowni.

Ubezpieczony wykazał 3 lata, 4 miesiące i 19 dni okresów składkowych oraz 1 rok, 6 miesięcy i 5 dni okresów nieskładkowych. Od 1 listopada 2011 r. do 25 października 2012 r. przysługiwało mu świadczenie rehabilitacyjne.

W dniu 11 września 2012 r. odwołujący wystąpił do organu rentowego z wnioskiem o przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Zaskarżoną decyzją z dnia 20 grudnia 2012 r. ZUS Oddział w T. odmówił M. P. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 17 grudnia 2012 r. stwierdziła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy.

(okoliczności bezsporne)

Nadto Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

Lekarz Orzecznik ZUS w opinii lekarskiej z dnia 16 listopada 2012 r. stwierdził u wnioskodawcy:

- schizofrenię paranoidalną- remisję.

W konsekwencji, Lekarz Orzecznik ZUS uznał, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy.

Na skutek sprzeciwu, sprawa skierowana została do Komisji Lekarskiej ZUS, która w opinii lekarskiej z dnia 17 grudnia 2012 r. podtrzymała stanowisko wyrażone przez Lekarza Orzecznika.

Orzeczenie to legło u podstaw wydania zaskarżonej decyzji.

dowód:

- orzeczenie Lekarza Orzecznika z dnia 16.11.2012 r.- k. 17v akt ZUS,
- orzeczenia Komisji Lekarskiej z dnia 17.12.2012 r.- k. 20v akt ZUS,

W celu stwierdzenia czy i w jakim stopniu odwołujący jest niezdolny do pracy oraz kiedy powstała ewentualna niezdolność do pracy, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego: lek. med. A. K. - specjalisty psychiatry.

W pisemnej opinii z dnia 10 września 2013 r. biegły psychiatra zdiagnozował u odwołującego:

- schizofrenię paranoidalną.

W oparciu o przeprowadzone badanie oraz wyniki badań specjalistycznych uznał, że odwołujący jest całkowicie niezdolny do pracy od 19 października 2012 r. na okres dwóch lat i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

W uzasadnieniu opinii wskazał, że opiniowany leczy się psychiatrycznie od 2010 r.

W tym czasie był dwukrotnie hospitalizowany psychiatrycznie z uwagi na utrzymujące się objawy psychotyczne. Aktualnie, pomimo leczenia objawy te utrzymują się nadal, a ponadto stwierdza się objawy negatywne w postaci wycofania, małej ogólnej aktywności życiowej

i spowolnienia ruchowego.

dowód:

- opinia sądowo- lekarska z dnia 10.09.2013 r.- k. 48-49,

Za wyjątkiem czasokresu stwierdzonej całkowitej niezdolności do pracy, Sąd podzielił opinię biegłego psychiatry uznając, że zawiera ona kompleksową i wyczerpującą ocenę stanu organizmu odwołującego, a nadto uwzględnia wpływ rozpoznanego u niej schorzenia na zdolność do pracy. Sąd uznał, iż charakterystyka schorzenia została przez biegłego oceniona prawidłowo z punktu widzenia zasad logiki, przy wykorzystaniu wiedzy specjalistycznej popartej doświadczeniem osoby sporządzającej opinię. Dlatego też, Sąd podzielił wnioski tego biegłego odnośnie okresowej całkowitej niezdolności badanego do pracy zarobkowej. Nadto podkreślić należy, że opiniujący w sprawie biegły swoje ustalenia i wnioski wywiódł po szczegółowej analizie całości dokumentacji medycznej oraz badaniu odwołującego. Jeżeli chodzi o czasokres stwierdzonej u odwołującego całkowitej niezdolności do pracy, wskazać trzeba, iż należy ją liczyć od zakończenia pobierania przez wnioskodawcę świadczenia rehabilitacyjnego (art. 100 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach

z FUS), które przysługiwało mu od 1 listopada 2011 r. do 25 października 2012 r., a zatem od 26 października 2012 r., nie zaś jak podał biegły w opinii od 19 października 2012 r. Mając na uwadze tę okoliczność uznać należało, że ubezpieczony jest osobą całkowicie niezdolną do pracy od 26 października 2012 r., tj. od zakończenia pobierania świadczenia rehabilitacyjnego na okres orzeczony przez biegłego sądowego, tj. do 19 października 2014 r.

Żadna ze stron opinii tej nie kwestionowała.

Pozostałe okoliczności sprawy Sąd uznał za bezsporne, gdyż nie były w żaden sposób kwestionowane przez strony, zaś dokumenty przedstawione na ich stwierdzenie nie budziły wątpliwości Sądu co do ich autentyczności.

Sąd rozważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Istotą sporu w niniejszej sprawie było ustalenie, czy i w jakim stopniu odwołujący M. P. jest niezdolny do pracy oraz kiedy powstała ewentualna niezdolność do pracy.

Stosownie do treści art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który łącznie spełnia następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit.a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy (ust. 2).

Zgodnie z dyspozycją art. 12 ustawy, niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

W myśl ust. 2 powołanego artykułu, całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast stosownie do ust. 3, częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Równocześnie w myśl art. 13 ustawy, przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania tej zdolności uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia, jak również możliwość wykonywania dotychczasowej pracy, względnie możliwość przekwalifikowania zawodowego. Zgodnie z ust. 2 tego artykułu, trwałą niezdolność do pracy orzeka się, jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy.

Jak stanowi art. 58 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 4 lata- jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 25 do 30 lat.

Jak wynika z wydanej w niniejszej sprawie opinii biegłego psychiatry, odwołujący z uwagi na rozpoznaną u niego schizofrenię paranoidalną jest osobą całkowicie niezdolną do pracy od 26 października 2012 r. do 19 października 2014 r. i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Pomimo leczenia u wnioskodawcy utrzymują się objawy psychotyczne, a ponadto stwierdza się objawy negatywne w postaci wycofania, małej ogólnej aktywności życiowej i spowolnienia ruchowego. Upośledzają one funkcjonowanie odwołującego w stopniu znacznym.

Analiza akt organu rentowego prowadzi do wniosku, że wnioskodawca spełnia również przesłankę z art. 57 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 58 ust. 1 pkt 4 ustawy. W dacie powstania niezdolności od pracy miał ukończone 27 lat (ur. (...)), a zatem winien się legitymować okresem składkowym i nieskładkowym wynoszącym łącznie co najmniej 4 lata. Z załącznika do decyzji z dnia 20 grudnia 2012 r. wymieniającego okresy stażowe wynika tymczasem, że ubezpieczony wykazał 3 lata, 4 miesiące i 19 dni okresów składkowych oraz 1 rok, 6 miesięcy i 5 dni okresów nieskładkowych.

Skoro więc zaskarżona przez M. P. decyzja ZUS Oddział w T. z dnia 20 grudnia 2012 r. nie była zasadna, należało uwzględnić jego odwołanie, przyjmując jako podstawę prawną takiego rozstrzygnięcia art. 57 ust. 1 i art. 12 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS.

Tym samym, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał odwołującemu prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od 26 października 2012 r. do 19 października 2014 r.